

BANKÉŘKA NA CESTÁCH módou i světem

Věra Kocová ležela na břehu Rudého moře, odpočívala s tváří obrácenou k slunci, vstřebávala jeho teplo a přemýšlela o nové kolekci. **LENKA TOMSOVÁ** rušila její kruhy a dotírala ve snaze dozvědět se, jak na módní návrhářku působí Egypt a jak vůbec cestuje.

„TEPLO JE nade vše,“ říká Věra Kocová. „Moře, slunce a teplo mě neuvěřitelně nabíjejí a inspirují.“ Chvilí spocívala na lehátku, chvíli seděla na kraji moře, poslouchala jeho šplouchání a nechávala se oblévat vlnami, rukama čerčila vodu a občas sáhla po mušličce, kterou přinesl příboj. „Vidím kolekci, která se jmenuje Mořské dno,“ prozradila konečně. Kdy vznikne? „Hodně brzo, a určitě bude moc hezká. Mořské dno skýtá mnoho možností, rostou tam různé trávy, najdou se tam mušle, ryby a koráli...“ Některé šaty budou nejspíš i ozdobené originální malbou akademického malíře Pavla Bergra – Věra s ním často spolupracuje a šlahouny chaluh nebo trsy fantaskních sasanek, ať už realistické nebo abstraktní, se na skvělých látkách budou určitě krásně vyjímat.

A pak přiznává, že má v hlavě ještě jedno velké téma: džungli a svět orchidejí. Jenomže orchideje používá kde-

kdo, namítám. „To je pravda. Tak bych udělala třeba hady. Nebo tygry...“ Ale tygři jsou také víc než oblíbení... „Ano, ale moji tygři budou výtvarní, a jako malba na šaty. Tady,“ ukazuje přesné místo na boku, „tady můžete mít třeba tygří packu. Nebo had se může na šatech vinout přes bok a hrudník... Vidím zvířecí motivy umělecky. Odjakživa mám ohromnou představivost.“

A přitom je spíše technický typ a původním povoláním – bankéřka! Ve Státní bance československé prošla kolečkem až na post šéfky oddělení, pod které spadaly například likvidatura, což je vedení a spravování účtů, a směnárna. „Hodně mě to bavilo! V té době se přecházelo na operativní systém ABO a to pro mě bylo naprosto úžasné, protože mě zajímají technické věci. Samozřejmě přišly komplikace, stroje občas fungovaly a občas ne. Pracovaly tam starší dámy, zvyklé provádět veškeré záznamy a výpočty ručně, a nových věcí se bály. Na pobočce, kde jsem působila, byla také soustředěna všechna bytová družstva v Praze. Prováděly se tam komplikované účetní operace, od úvěrování až po splácení anuit koncem roku – když se účtování protáhlo až do nočních hodin a Silvestr vyšel na

► pracovní den, měli jsme o zábavu postaráno. Ale já se cítila jako ryba ve vodě.“

Pak ale zůstala na mateřské s nemocnou dcerou – a do života jí vstoupila móda. Za svého posla si vybrala Věru Hrubou, ještě v 90. letech známou módní publicistku. „Potkala jsem ji v metru,“ vzpomíná Věra Kocová. „„Máte krásnou holčičku,“ povídá mi, „kdepak jste jí koupila ty oblečky?“ Šárka měla na sobě červené válenky, červený klobouček od mé sestřenice z Londýna a pruhovanou kombinézu. „Nekoupila, ušila,“ řekla jsem jí. „Fakt?“ odpověděla. „A mohla byste s námi něco nafotit?“ A tak jsem začala s dětskou módou. Věra Hrubá mi tenkrát vydala asi tři autorské sešity. Ale my máme umělecké sklony v krvi!“

Teta Věry Kocové byla profesorka ručních prací, táta stavbař, strýc architekt. „Některé věci musí mít člověk od Boha a mít pro ně cit. Teta si mě oblékala – neměla vlastní děti, a tak jsme už jako malé holky chodily se sestrou do školy ve věcech šitých na míru a z úžasných látek. Také mi nosila nádherné hadříky, které jsem aranžovala na panenky, špendlila a dokonce různě skládala a spařovala žehličkou, i když žehlit jsem neuměla. Říkala jsem, že dělám přehlídky.“ Cesta k opravdovým přehlídkám vedla přes televizi. „V roce 1990 uspořádala Československá televize konkurz do pořadu Pop

a móda. To bych mohla zkusit, řekla jsem si. Nakreslila jsem asi dvanáct výkresů včetně návrhu materiálů, poslala je do televize – a dostala se mezi pět návrhářů, kteří potom objížděli republiku. A tím to všechno začalo. Pak jsem udělala kolekci Tři oříšky, která dostala pět cen – a už to jelo.“

Věra Kocová nemá butik a netouží po něm. „Nikdy jsem nechtěla dělat obchodnici a starat se o všechny ty věci potřebné k tomu, aby se obchod užívil. Proto navrhuji společenské šaty a dělám ucelené autorské přehlídky pro přední firmy k různým příležitostem.“ A od toho se odvíjejí kolekce, které tvoří. Jsou ženské, sexy a přitažlivé, střížené často s elegantní decentní vyzývavostí, vždy však se znamenitým designem a zdobené nepřehlédnutelnými detaily. „Třikrát jsem připravila přehlídku při příležitosti autosalonu v Paříži a pětkrát v Ženevě, na autorskou přehlídku pro Hewlett Packard v Obecním domě v Praze bylo pozvaných 1200 lidí a rok nato si ji klienti vynutili místo plánovaného koncertu,“ pyšní se Věra. Nechápu, jak jde dohromady autorská móda s počítači. „Dobře,“ odpovídá. „Počítačová technika je o byznysu. Všichni máme laťky hodně vysoko a oba tyto světy, kultury a techniky, se prolínají – na konci musí vždy být spokojený zákazník.“ Na světě módy má ráda všechno,

co móda nabízí: hravost, nenucenost, svůdnost, ležérnost a rafinovanost...

Ke spolupráci s Hewlett Packard se dostala náhodou. „Byla jsem ve správný čas na správném místě, shodou okolností na Zadově u Katky Neumannové. Sešli jsme se všichni na golfu a po něm jsme se na Zadově bavili o všem možném. HP vytvořil svou Vizi 2010 a potřeboval ji odstartovat. Navrhovali jsme, jak pro jeho klienty co nejlépe připravit společenský večer. HP nikdy předtím v Česku podobnou akci, jako je autorská módní přehlídka, nedělal – tak jsem ji začala vymýšlet. Samozřejmě vše konzultuji s klientem, ale akci připravím na klíč, od a do zet, od scénáře přes scény po modely. Tenkrát jsem vytvořila kolekci Vesmír a komety. Pak už záleží na fantazii marketingu firmy, jak ji zakomponují do svých aktivit a jak přehlídku využijí.“

V rámci spolupráce s firmami také obléká sportovce, naposledy vytvořila oblečení pro štáb Českého domu v Pekingu, nyní připravuje oblečení výkonného výboru a štábu mistrovství světa v lyžování 2009 v Liberci. „Ke sportu jsem měla vždycky blízko, hodně jsem sportovala, hrála házenou, volejbal a tenis – ten mi zůstal doposud. Na vození kočárku s panenkami jsem opravdu nikdy nebyla: když mi sestra, aby ode mě měla na chvíli pokoj, strčila do ruky kočárek, vždycky jsem ho někde zaparkovala, popadla míč a utíkala na hřiště.“

Takže jí připadalo naprosto přirozené, když ji sdružení Czech Top 100, zabývající se hodnocením a propojováním

významných firem, přizvalo k účasti na Českých dnech v Egyptě. První přehlídka se konala na českém velvyslanectví v Káhiře, druhá po vyhlášení výsledků golfového turnaje v přímořském letovisku. Na ambasádu pozval český velvyslanec Miloslav Stašek významné egyptské podnikatele, byli tam i zástupci českých firem působících v Egyptě a účastníci podnikatelské mise pozvaní Czech Top 100. „Pro přehlídku v úžasné zahradě jsem vzhledem ke klientele volila modely luxusnější a ne tak odvážné jako při druhé přehlídce. Měly úspěch: Egyptřané chtěli okamžitě ▶

„Nemám butik
a netoužím
po něm.“

- nakupovat. Vyskytly se však drobné problémy, jako třeba manželka velikosti 54... Ta by se do modelu opravdu nevešla.“

Druhá přehlídka zvedla ze sedadel nejen egyptské muže, ale i přihlížející české a další hosty. „Prostředí luxusního letoviska Ain Soukhna a molo postavené nad hladinou jezírka si přímo říkaly o modely, které dají vyniknout kráse ženského těla. Modelky jsem oblékla do sexy modelů v přiléhavé linii v kombinaci s vlajícími materiály, se šifonem. Měli jsme úspěch!“

ZPŮSOB TVORBY, který si vybrala – žádný butik, pouze přehlídka nebo šití na zakázku – jí dovoluje určitou velkorysost při prezentaci: může své modely představovat s pomocí prestižních modelek. „Vyбираю si je sama a některé modely tvořím přímo pro konkrétní topmodelky, například pro Danielu Peštovou nebo Terezu Maxovou. Jedním z požadavků kladených na módu je to, aby v nás vyvolala harmonii, příjemné souznění zevnějšku a mysli. To je asi důvod, proč prestižní modelky mé nabídky přijímají a rády si oblékají moje modely. Jsem ráda, že to tak je.“

Inspirace mořským dnem nebyla jediným nápadem, který si Věra Kocová z Egypta přivezla. „Moji kolekci doplnily šperky z českého granátu. Krásné, ale na můj vkus až příliš klasické... A tak jsem už nalahátku umoře začala přemýšlet, co s tím... Jestli by mi v Granátu vyrobili šperky, ke kterým bych dotvořila modely. Například velké ►

Norské vzpomínky

V Norsku je nádherně, byla jsem tam už dvakrát. Bydlela jsem na Holmenkolenu a ráno při pohledu z okna žasla údivem.

V Norsku jsem poznala, co to jsou čerství lososi a ryby vůbec. Také mě tam učili, že čerstvá ryba není ani trochu cítit. A měli pravdu. Když si vzpomenu na ošatku plnou obřích krevet, sušené sobí maso nebo horké maliny... A tohle všechno nám připravoval sám osobní kuchař norského krále! Byly to velké pochoutky. V Oslu jsem také navštívila japonskou restauraci, kde mi zachutnalo sushi.

Mé Norsko bylo samozřejmě i o módě: s nejlepší norskou návrhářkou Eleonor Floor jsem posléze uspořádala v hotelu Intercontinental módní přehlídku pod záštitou norského velvyslance. A v Norsku jsme fotografovali na břehu moře...

- spony. Ale opravdu velké, až přehnané, aby byly dobře vidět. Prý se tomu nebrání... Já mám dost rozsáhlé vize, švadleny mi říkají: prosím tě, hlavně nechod s tužkou a blokem!“

Věra Kocová si vždycky pro určitý model vybere nosné téma, které rozpracuje do pěti šesti variací. Přehlíd-

ka pak má jednotnou myšlenku i styl a nápady lépe vyniknou. Téměř výhradně to jsou společenské modely. Kolik vy sama máte společenských šatů? „Ani jedny! Kovářova kobylna...“ směje se. „Ráda nosím krátké šaty.“ A mají si lidé na cesty brát společenské šaty? „Určitě koktejlky – ale dneska panuje volnost, a když není vysloveně předepsaná večerní toaleta, vyřešíte společenský oblek kvalitními botami a šátkem.“ Ideálním univerzálním oblekem na cesty, s nímž vás nezaskočí žádná situace, je podle Věry Kocové dámský smoking. „Je krásný. Když si k němu vezmete nádherné boty a kabelku, máte vyhráno.“

MÁŠ BOTY z toulavého telete, říkali jí rodiče. „Cestuji hodně, ráda a odmalička. Asi to mám po tatínkovi, cestoval rád. Na rozdíl od maminky, která necestovala vůbec. Moje sestra je po ní, u moře byla snad jen jednou v životě, zatímco já se pohybuji od Prahy po Jakarta. Zrovna Indonésie na mě silně zapůsobila. První pocity po přiletu ale byly smíšené. Vedro jako v prádelně a nepřehledná masa stejně vyhlížejících obličejů malých černovlasých lidí. V Jakartě jsem poprvé zažila opravdový ruch velkoměsta se vším všudy, co k tomu patří, a divila se spoustě věcí. Trochu jsem se i bála. Jsem vysoká blondýna, a hlavně děti na mě na ulici pokřikovaly, tahaly mě za ruce a hladily mě. Na tuto náklonnost a obdiv jsem si rychle zvykla. Zajímavým a pro mě i velice poučným zážitkem byla návštěva továrny na výrobu látek, kde tkalí mimo jiné i pro Valentino, Armaniho, Versaceho a další, a dílny na výrobu kožených kabelek. Ráda bych si ještě někdy zopakovala jízdu luxusním vlakem do Bandungu. Servis poskytují lepší než v letadle a jedete divokou exotickou krajinou s rýžovými poličky, šťavnatou zelení, banánovníky, vysokými horami a vyhaslými sopkami.

Několikrát jsem byla na Gran Canarii, kde se mi moc líbilo. Je to krásný ostrov plný kontrastů a na malém kousku země nabízí příroda téměř vše. Průzračný oceán, dlouhé pláže, vysoké hory, písčité duny, palmové oázy, tiché zálivy, kaktusy, orchideje a spoustu nádherných květin. Prostě ostrov slunce a přírodních krás.

**VĚRA KOCOVÁ S HELENOU FRANCOVOU,
VEDOUcí SVĚ DÍLNY, A MODELKOU
ZUZKOU PRYPOŇOVOU V KÁHIŘE**

Překrásná je Kréta. Byla jsem nadšená nejen nádherným azurovým mořem, ale také historií a v neposlední řadě mě lákaly přímořské hospůdky s velkým množstvím rybích specialit. Při návštěvě archeologických vykopávek v Knossu bylo 50 stupňů Celsia, ale to mi vůbec nevadilo.

Mám ráda i ostrov Maltu a jeho hlavní město Vallettu. Dlouhé ulice směřující k moři, staré paláce, městské hradby, nádherné zahrady i moderní stadion, postavený podle plánů československého architekta profesora Karfíka. Překrásná je Jihoafrická republika s kilometry dlouhých nádherných bílých písčitých pláží, kde nepotkáte živáčka, a překrásnými golfovými hřišti. Troufnu si tvrdit,

že to jsou nejkrásnější parky na světě. Je zde k vidění vše, o kvalitě a úpravě hřišť není pochybností, o úpravě greenů také ne, ale okouzlili mě tam nádherné keře, přenádherné květiny. Fascinovaly mě opice, které kradly golfové míčky. Na jiném hřišti se líně váleli krokodýli. Jeden vtipný golfista prohlásil: hlavně, když poběžíš před krokodýlem, nesmíš běžet rovně, ale musíš kličkovat... Opice mě tak okouzlili, že jsem si jednu dřevěnou devadesáticentimetrovou dovezla domů.

Znám nejen luxusní hotely, ale také odvrácenou stranu. V Káhiře jsem se procházela ulicemi plnými nepořádku – ale i ten patří ke zdejšímu životu. I takové věci je důležité vidět, poznat a zažít, protože to člověka posouvá dál. K cestě kamkoliv jsem připravená vlastně neustále: když mi řeknete, že poletíme třeba do Dubaje, kde jsem také měla přehlídku a kde působí jako velvyslankyně skvělá Věra Jeřábková, budu sbalená za pět minut...“

**S MILOSLAVEM STAŠKEM,
VELVYSLANCEM ČR V EGYPTĚ**

